

která čelí bezprostředně k odstranění poslední překážky, již stát podloudnému převozu přes hranice staví v cestu. Byť celní dozor nedál se přirozeně právě na hranicích samých, tedy přece, jakmile zboží prošlo revisí, jest další vývoz do ciziny uvolněn. Proto nepochybně dopravuje zboží do ciziny, kdo se bezprostředně přičiňuje propašovati je revisí.

### Čís. 796.

**Při trestných činech, spáchaných obsahem tiskopisu, počíná trestnost činu — alespoň jako pokusu — i pro redaktora odevzdáním díla, jež má býti rozmnoženo, do tisku, třebaš šlo prozatím o vytištění povinných vý-  
tisků a třebaš bylo dílo po té zabaveno.**

(Rozh. ze dne 6. dubna 1922, Kr II 499/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 6. dubna 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro nedokonaný přečin proti bezpečnosti cti dle §§ 8, 487, 493 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863, zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným nedokonaným přečinem proti bezpečnosti cti dle §§ 8, 487, 493 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, jehož se dopustil tím, že v úmyslu, viniti v tiskopisu křivě veřejný úřad, totiž správu mor. zemské porodnice v B., ze zločinu vraždy, totiž z hromadné vraždy německých dětí v zemské porodnici, aniž by šlo obviňování tak daleko, by nabylo vlastnosti, kteréž tu podle § 209 tr. zák. býti musí, aby se stalo zločinem utržení na cti, v čís. 417 periodického tiskopisu »B.« ze dne 19. července 1920 jako zodpovědný redaktor tohoto listu dal vědomě otisknouti článek »Wir wissen« až »Europa zu viel«, obsahující nahoře zmíněné obviňování, a že takto předsevzal čin ke skutečnému vykonání zlého skutku vedoucí, při čemž tento jen pro překážku odjinud v to příšlou nebyl dokonán.

### Důvody:

Soud první stolice, zjistiv jinak v rozsudku veškeré předpoklady skutkové podstaty uvedeného přečinu, jak v subjektivním tak objektivním směru, sprostil obžalovaného z obžaloby proto, že dal vytisknouti toliko povinné exempláře tiskopisu a že je předložil povolnému úřadu ku předchozí cenzuře, jenž tiskopis zabavil, což vylučuje dle názoru soudu jednak vůli pachatelovu, by trestný čin byl dokonán, jednak další předpoklad trestného pokusu, by ku dokonání nedošlo jen z důvodu, na vůli pachatelově nezávislého. Než tento právní názor rozsudku nelze sdíleti a sluší přisvědčiti odchylnému názoru zmateční stížnosti, jež napadá rozsudek z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. jako právně pochybený. Při trestných činech spáchaných tiskem, počíná trestnost činu — tedy alespoň pokusu — i pro redaktora odevzdáním díla, jež má býti rozmnoženo, do tisku. Tento předpoklad u obžalovaného nastal, byť i dal prozatím vytisknouti jen povinné exempláře, poněvadž úmysl jeho nebyl vyčerpán tímto vytisknutím povinných exemplářů, nýbrž nesl se k tomu, aby celé další vydání bylo vy-

tištěno a obsah článku uveřejněn, nenarazí-li se na překážku zabavením u úřadu k cenzuře (§ 17 tiskového zákona) povolného. Nelze proto tvrditi, že tu nebylo úmyslu, aby závadný článek byl uveřejněn, nýbrž jen uskutečnění tohoto úmyslu podmíněno bylo dle představy pachatelovy okolností, že článek nebude při cenzuře zabaven. V předložení k předchozí cenzuře nelze proto též spatřovati, jak rozsudek za to má, pouhý dotaz u úřadu, smí-li článek býti uveřejněn, nýbrž nanejvýše dotaz, smí-li ve vytištění za účelem uveřejnění, jež zahájeno bylo odevzdáním rukopisu do tiskárny, býti pokračováno. Za těchto okolností a vzhledem k předpisu § 10 tr. zák. nemůže, jak nalézací soud má za to, býti řeči o pouhém beztrestném jednání přípravném, nýbrž nutno uznati, že čin obžalovaného vstoupil již do období trestného pokusu po rozumu § 8 tr. zák. Zabavení není však okolností, závislou na vůli pachatelově; tento nebyl by přirozeně ani povinné exempláře dal vytisknouti a předložiti cenzuře, kdyby byl předpokládal, že propadnou zabavení. A pokus byl by vedl dle úmyslu obžalovaného nepochybně k uveřejnění článku, kdyby dozorčí úřad z jakéhokoli důvodu byl opomenul tiskopis zabaviti. I když zabavení bylo příčinou, že ve vytištění tiskopisu nebylo pokračováno a že k uveřejnění článku nedošlo, stalo se tak proti vůli obžalovaného, a nelze přiznati mu beztrestnost z toho důvodu, že od dokonání činu o své újmě upustil dříve, než škodlivý výsledek mohl nastati. Proto nebudiž zkoumáno, nebyl-li tu alespoň již dokonáný přestupek dle článku V. a § 487 tr. zák., protože se urážlivý obsah článku následkem jednání obžalovaného dostal na vědomí osob třetích, od uraženého rozdílných. Bylo tedy oprávněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, rozsudek prvé stolice jako zmatečný zrušiti a obžalovaného uznati vinným dle obžaloby. Rozsudek nalézacího soudu opírá se o vývody prof. Löfflera ku rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu ze dne 17. března 1910, Kr III 5/10, čís. 61 »Oesterr. Rechtssprechung«; pro názor zde zastupovaný svědčí citované rozhodnutí, pak rozhodnutí sb. čís. 1704, 1569, 1585, 1382 a j.

#### Čís. 797.

**Zločin veřejného násilí dle § 81 tr. zák. lze spáchat i nebezpečnou pohrůzkou v úmyslu, by zmařen byl úřední výkon. Nebezpečnost pohrůžky jest posuzovati dle všeobecného pojmu § 98 písm. b) tr. zák.**

(Rozh. ze dne 7. dubna 1922, Kr I 168/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 1. července 1920, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák.

#### Důvody:

Zmateční stížnost sice v úvodu uvádí, že si stěžuje do rozsudku, jímž stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem dle § 81 tr. zák. a přestupkem dle § 312 tr. zák., avšak ohledně přestupku dle § 312 tr. zák. není v provedení vůbec zmínky a také konečný návrh zní jen na osvobození od